

DİNDE FAKİH OLMAK*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîren tayyiben mübâreken fih... Alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Ve's-salâtü ve'sselâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin ecmaîne't-tayyibine't-tâhirîn... Emmâ ba'd:

a. Amr ibnü'l-As RA'ın Vefatı

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Peygamber SAS Efendimizin yaşadığı zamana asr-ı saadet diyoruz. Asr-ı saadet; yâni mutluluk, bahtiyarlık devresi... Peygamber SAS Efendimizi ilk gören, onun heybetinin tesiri altında titremeğe başladılar. Ama onu tanıyan, sohbetine devam eden, ona âşık olurdu ve son derece candan bir şekilde bağlanırdı.

Amr ibnü'l-As RA Mısır'ı fetheden sahâbi, vefatı zamanında yatağında çok ağladı, çok gözyaşı döktü. Belli, vefat edecek. Böyle çok esef etti, çok üzüldü, çok ağladı.

Oğlu Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As, babasına teselli verecek sözler söylemek istedi. Rasûlüllah sana şöyle söylemedi mi, seni şöyle sevmedi mi, sana şöyle iltifat buyurmadı mı gibi, onu memnun edecek sözler söylemek istedi.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Babası Amr ibnü'l-As doğurdu yatağında, dedi ki: “—Evlâdım, benim hayatımda üç devre var:

1. İslâm dini ile müşerref olmadığım cahiliye devresi. O zaman ben müşriktim ve Kureyş'in tarafını tutuyordum. Rasûlüllah'a düşmandım. Elime geçseydi bir yerde, gözümü kırpmadan onu öldürürdüm. Korkunç bir düşmanlık vardı içimde ona karşı... Bu, birinci devrem. Eğer bu zamanda ölseydim, muhakkak cehenneme giderdim.

2. Ondan sonra, Allah bana İslâm'ı nasib etti, müslüman oldum, Rasûlüllah'ın hizmetine girdim. Rasûlüllah'ı o kadar sevdim ki, öyle âşık oldum ki, Rasûlüllah canımı istese, verecek hale geldim. Eğer o zaman ölseydim, o zaman da ümit ediyorum ki cennetlik olurum.

3. Ama birçok işlerin başına bizi getirdiler, başımızdan birçok işler geçti. Valilik yaptık, komutanlık yaptık, idarecilik yaptık, birçok işlere bulaştık. Onun için şu anda ne yapacağımı bilemiyorum.” dedi.

Amr ibnü'l-As, hakem olayına katılanlardan birisi.

“—Ben vefat edince, beni kabre koyduğunuz zaman; benim yanımda, kabrim başında azıcık bekleyin. Bir deve kesilip de, parçalanıp, parçaları fukaraya dağıtılacak kadar bekleyin de; ben de siz oradayken kabre alışıyım!” dedi, öyle vefat etti.

Sahabeden... Allah o Ashab-ı Kirâm'ın, şefaatine cümlemizi nâil eylesin. *Rıdvânu'llâhi aleyhim ecmaîn...*

b. Hayat İmtihanı

Yaşamak ve bu hayat imtihanını başarmak kolay bir şey değil. Ben öyle düşünüyorum. Kolay bir iş değil bu. İsbetli kararlar veremiyoruz, olaylar hızla karşımıza geliyor. Bir karar veriyoruz

ama kararlarımız duygusal oluyor. Ya da, bizim ileri görüşlülüğümüzün derecesiyle ilgili oluyor. Ya ileri görüşlü oluyoruz, isabetli oluyoruz; ya da kısır, kısa görüşlü oluyoruz. Hatalı karar veriyoruz. Ya nefsimize uyuyoruz, nefsanî karar veriyoruz. Ya şeytana uyup, şeytanî karar veriyoruz. Ya menfaatimizi düşünüp, dünyevî karar veriyoruz.

Bu dünya hayatında bilmiyorum, kararlarımız, hayatımız nasıl devam edecek? Allah yardımcımız olsun. Tefikini refik etsin. Hakkı hak olarak görüp, anlayıp, tesbit edip, sevip, bağlanıp; hakka uymayı nasib etsin. Bâtılı bâtil olarak görüp, anlayıp, görüp, değerlendiren; bâtıldan, yalandan, yanlıştan korunmayı nasib eylesin. Ama, kolay değil, nasihatle de olmuyor. Nasihat ediyorsun, bir söz vardır:

Cami ne kadar büyük olsa, imam bildiğini okur derler. Herkes imam, kendisinin imamı, herkes kendi bildiğini okuyor. Tabii, insanoğlunun hakkı görüp de, hakka uygun kararı vermek için ne yapması lâzım? Göremez yani hakkı insan, İsbetli kararı insan alamaz. Ne olması lâzım? Allah'ın yardım etmesi lâzım. Allah'ın ona tefikini refik etmesi lâzım, tefik vermesi lâzım. Tefikat-i samedaniyesine mazhar etmesi lâzım. Lütf etmesi lâzım Allah'ın, ona hakkı göstermesi lâzım.

Allah hakkı göstermezse, tevfikini refik etmezse; insan o zaman isabetli karar alamaz. Allah yardım etmezse, nur vermezse, tevfikini refik etmezse isabetli karar alamaz. Bunun, bu ince bir fikirdir, derin bir mânâsı var. Bunu anlamak, sezme, buna inanmak için, anlaşılın diye bir misal vereceğim.

Peygamber Efendimiz SAS'e birisi gelmiş:

“—Yâ Rasûlallah, bana bir görev ver, yapayım!” demiş.

Yani, komutanlık, memurluk, müdürlük, bir vazife yapayım. Peygamber Efendimiz, görevin böyle istenmesini sevmezdi. Ve tavsiye buyururdu ashabına:

Ey ashabım, kendiniz bizzat görev istemeyin. İnsan kendisi heves eder, kendisi kalkışır, kendisi isterse; kendi başına bırakılır. Allah tevfikini refik etmez, muvaffak olamaz. Amma, istemeden kendisine görev verilirse; o zaman Allah tevfikini refik eder, muvaffakiyet verir, başarılı olur derdi, Peygamber Efendimiz SAS. Demek ki bir insan, Allah'ın tevfikina mazhar olmazsa; tevfiyat-i samedaniyesine, isâbetli karar veremiyor. Allah'ın tevfiği Bazı insanlardan çekiliyor. Varken alınıyor. Neden alınıyor? Bir hatasından dolayı alınıyor. Meselâ, vazifeyi istemek bile bir hata oluyor. Vazifeyi istediye, kendisine güvendiye, ben bu işi yaparım yahu. Ben bunu yaparsam iyi yaparım filan gibi düşündüyse;

“—Hadi al bakalım. Nasıl yapacaktıydın görelim? Al hadi verdik.” diyor Allah-u Teâlâ Hazretleri.

O da ağzına-yüzüne, gözüne, eline, ayağına dolaştırıyor, bulaştırıyor, isi berbat ediyor. Neden? Allah tevfikini refik etmediği için. Bu, gizli bir sır... Yani bu, Allah'ın kullarıyla muamelesinde bir incelik. O halde, Allah'ın tevfikini refik etmesini istemesi lâzım.

“—Yâ Rabbi, sen bana yardım eyle. Sen bana hakkı göster. Yoksa ben kendi başıma kalırsam, ben mahvolurum. Beni kendi nefsimle bir an bile bırakma!

فَلَا تَكِلْنِي إِلَى نَفْسِي طَرْفَةَ عَيْنٍ وَلَا أَقَلَّ مِنْ ذَلِكَ

(*Felâ tekilni ilâ nefsi tarfete aynin, ve lâ ekalle min zâlik*) “Beni bir göz yumup açıncaya kadar bırakma, yâ Rabbi! Bana sen yardım et yâ Rabbi!” deniliyor, dua böyle ediliyor.

Onun için, insan kendi bu kısa aklıyla, küçük aklıyla hayatında isabetli kararlar alamıyor; günahtan dolayı, duygularındaki hatadan dolayı, düşüncelerindeki yanlışlıktan dolayı, kararları isabetli olmuyor. Kararları isabetli olmayınca, işleri ters gidiyor, berbat oluyor, günahlı oluyor, sonucu veballi oluyor.

Onun için, daima Fatiha okuyarak dua ediyoruz:

إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

(الفاتحة:٥)

(*İhdina's-sırâta'l-müstakîm*) “Yâ Rabbi bizi doğru yola hidayet eyle! Göster bize doğruyu ve bizi sevk eyle doğruya, sen sevk et!” (Fâtiha, 1/5)

Hatta, başka duada geçiyor:¹

اللَّهُمَّ إِنِّي ضَعِيفٌ فَقْوٌ فِي رِضَاكَ ضَعْفِي

وَخُذْ إِلَيَّ الْخَيْرَ بِنَاصِيَتِي

وَاجْعَلِ الْإِسْلَامَ مُنْتَهَى رِضَائِي

(طب. عن ابن عمرو: ع. ك. عن بريدة)

(*Allâhümme innî daîfun*) “Yâ Rabbi, ben zayıfım! (*Fekavvi fî rıdâke*) Senin rızan yolunda benim şu zayıflığımı kuvvetlendir. Senin rızan yolunda hayırlı şeyler yapmağa bana güç, kuvvet ver... (*Ve huz ile'l-hayrı bi-nâsiyetî*) Alnımın saçından yakala, beni hayra çek, götür!” diyor. *Nâsiye*, insanın alnı ve alnına düşen saçları demek. “Hayra beni alnımın perçeminden, şuradaki saçlarımdan yakalayıp götür yâ Rabbi!” diye Peygamber Efendimiz’in duası. Hem de en güzel dua diye tavsiye ettiği bir dua. Nasıl? Saçından kim götürülür böyle? Keçi... Boynuzu yoksa, orasından yakalarsın; acıdığı için hayvan diretemez, kollarını çekiyorsun Çünkü çekersin götürürsün. İpi yoksa? İpi yoksa, boynuzu yoksa; boynuzu varsa, boynuzundan tutarsın da; boynuzsuzsa, o zaman ne olur? Alnından

¹ Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.708, no:1931; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.465, no:1891; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, no:292; Taberani, *Mu'cemü'lEvsat*, c.VI, s.346, no:6585; Taha- vi, *Müşkilü'l-Asâr*, c.I, s.187, no:158; İbn-i Ebi Şeybe, *Musannef*, c.X, s.268, no:29965; Büreyde el-Eslemî RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.II, s.194, no:3712; *Camiü'l-Ehadis*, c.V, s.482, no:4532.

tutarsın. Yani beni zorla götür, istemesem de götür ya Rabbi. İstemesem de götür.. (Ve'cali'l-islâme müntehâ rıdâî) “İslâm'ı bana sevdire, gönlüm İslâm'a hoşlansın, ısınsın; İslâm'a göre hareket etmeyi nasib et bana, yâ Rabbi!” diye şey yapıyor. İnsan yani böyle, Allah onu sevk etsin, hayra götürsün diye istiyor. Çünkü insanın nefsi bazen insanı başka taraflara, keçi gibi başka taraflara götürmek ister.

Onun için, Allah'tan istemek lâzım: “—Yâ Rabbi, bana tevfikini refik et. Yâ Rabbi, bana hakkı hak olarak göster. Yâ Rabbi, bana yardım eyle. Yâ Rabbi, bana hidayet eyle...”

“—Zaten ben müslümanım!”

Müslümansın amma; işte gene de her an karar veriyoruz. Her an... Hayatımızın her anı kararlarla oluşuyor. Günlük yaşantımızdaki işlerimiz kararlarla oluşuyor. Bu kararları da biz veriyoruz, her an...

“—Camiye gideyim mi, gitmeyeyim mi? Şu işi yapayım mı, yapmayayım mı? Kur'an okuyayım mı, okumayayım mı? Bugün oruç tutayım mı, tutmayayım mı? Camide hocayı dinleyeyim mi, dinlemeyeyim mi? Odaya gidip yatayım mı, yatmayayım mı? Yemeği yatsıdan sonra mı yiyeyim, önce mi yiyeyim? Namaza yetişeyim mi, yetişmeyeyim mi? Nasıl olsa yoklama yapılmıyor, evde kılsam olur mu, olmaz mı?” filan..

Bunların hepsi karar. Her anda karar, her işimizde karar... Bir de ticaretin içine girince, içtimai hayatın içine girince, kararların içine

girince; kararlar bir hızlanıyor, bir acilleşiyor, bir çabuklaşıyor ki, o adam gelecek, bir şey söyleyeceksin.. Müşteri gelecek, alış veriş yapacaksın.. Birine kızacaksın, birine iltifat edeceksin. Uf be... Yani bu günlük hayat.

Yani, burada el-hamdü lillâh, ne kadar rahatız. Çok şükür, biraz o telaşlardan uzaktayız. Güzel bir durum, El-hamdü lillâh.

Günlük hayatta çok oluyor bu kararlar ve bu kararların da içinde hatalılar çok oluyor. Neden? Allah tevfikini refik etmezse, zaten isâbetli karar almak kolay bir şey değil. Yarın mahkeme-i kübrâda her hakim, hakimlik yaptığına pişman olacak. “Keşke dünyada iki insan arasında konuyu dinleyip de hakimlik, kadılık yapmasaydım.” diyecek.

Sa’d ibn-i Ebi Vakkas RA Basra’da vali idi, Hazret-i Ömer Basra ahâlisine sordu:

“—Valiniz nasıl?” diye.

Birisi çok şikâyet etti. Aşere-i Mübeşşere’den Sa’d ibn-i Ebi Vakkas RA... Yani, cennetlik olduğunu Peygamber Efendimiz’in müjdelediği bir insan.

“—Öyle berbat vali ki, bize öyle zulmediyor ki, öyle haksız işler yapıyor ki...”

Birisi böyle çok aleyhinde konuştu mübareğin. Hazret-i Ömer başkalarına sordu, tahkikatçılar gönderdi oraya; “—Yok, gayet iyi, gayet iyi yönetim yapıyor.” dediler.

Yani, bir adam çok aleyhinde konuştu. Sonra ne oldu? O adam ahir ömründe rezil oldu.

Ömrünün son tarafı çok rezil geçti. İlk başta böyle mücadele ediyordu valiyle, Hazret-i Ömer'e şikâyet ediyordu, iftira ediyordu, aleyhinde konuşuyordu. Sıhhatliydi, afiyetliydi, rahattı, paralıydı, pulluydu, günleri geçiyordu. Geçiyordu ama sonunda çok pişman oldu.

Anlayamadım Arapçasını, diyor ki: Yanından cariyeler geçerken, onlara imaz ederdi. İmaz? Orada tereddüdüm var. Yani, o kelimedede kaş-göz işaretimi yaparmış, Göz mü kırparmış, cariyeler geçerken; yaşlı halinde...

İhtiyar, beli iki kat bükülmüş. Göz mü kırparmış, yoksa daha başka bir şey mi? Pek anlayamadım. Galiba böyle bir şeyler.

“—Nedir bu rezalet yahu?” diye söyledikleri zaman kendisine... Bak, dikkat edin. “Nedir bu halin senin? Ne zaman uslanacaksın sen? Bu yaşa geldin, ayıp değil mi yahu? Utanmıyor musun yahu?” filan dedikleri zaman. Ne dermiş:

“—Ben, Sa'd ibn-i Ebi Vakkas'ın kalbini kırdığım için, onun bedduasına uğradım.” dermiş.

Biliyor bak... Evet sen Allah'ın bir evliyasının, sevgili kulunun, Asere-i Mübeşşere'den olan bir mübareğin kalbini kırarsan; işte Allah tevfikini refik etmez, kendi başına bırakır, hayatta böyle olursun. Sonunda böyle perişan olursun, böyle rezil, rüsva olursun. Ahiret hesabı ayrı, dünyada da böyle olur.

c. Hidayet Allah'tandır

Bilmem anlatabiliyor muyum? Allah bir insana tevfikini refik etmezse, tevfikat-ı semadaniyye-

sini mânevî yardımını bir insandan çekerse, bir insanın ne duruma geldiğini bilmem anlatabiliyor muyum? İşte. İnsanların hata etmesi bundandır. Tefvik-i ilâhiyeyi kaybediyorlar, edepsizlik ediyorlar. Ondan sonra da iyi iş yapamıyorlar, yapamazlar, hidayeti herkese vermez Allah.

Sonra, Yâsin Sûresi'ni her gün okuyoruz.. Bilmiyorum, mânâsını okuyup da, üzerinde düşününüz mü? Bazı insanları anlatıyor. Yâsin Sûresi'nin ilk ayetleri. Okuyalım, önemli. Çünkü biz birçok şeyi okuyoruz, anlamıyoruz. Birçok şeyin üzerinde düşünmüyoruz. Birçok şeyin üzerinde düşünüp, sonuç çıkarıp, hayatımızı ona göre tanzim etmiyoruz. Biraz şey yapalım.

Ne diyor Allah-u Teâlâ Hazretleri, Yâsin Sûresi'nin ilk ayetlerinde:

لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلَىٰ أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

(يس:٧)

(Lekad hakka'l-kavlü alâ ekserihim fehüm lâ yü'minûn) [Andolsun ki onların çoğu gafletlerinin cezasını hak etmişlerdir. Çünkü onlar iman etmiyorlar.] (Yâsin, 36/7)

Bazı insanlar inanmayacaklar, kavmin içinden Bazı insanlar inanmayacaklar. Neden? İnanmak ellerinde değil, Allah inanmalarını nasib etmediği için inanmayacaklar.

إِنَّا جَعَلْنَا فِي أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ

فَهُمْ مُّقْمَحُونَ

(*Innâ cealnâ fî ağnakıhim ağlâlen*) “Biz onların boyunlarına demirden boyunduruklar geçirdik, (*fehüm mukmehûn*) bu yüzden kafaları yukarı kalkıktır, gerçekleri göremezler.” (Yâsin, 36/8)

وَسَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

(يس:١٠)

(*Ve sevâün aleyhim ve enzertehüm em lem tunzirhüm*) istersen onlara nasihat et, istersen nasihat etme; (*lâ yü'minûn*) inanmayacaklar.” (Yâsin, 36/10)

Neden? Musluk kapandı, cereyan gelmiyor, benzin gelmiyor, çalışmaz motor. Ya elektrikten bir kesinti var, ya musluktan bir kesinti var, ondan. Anlayabiliyor musunuz?

وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا
فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ

(يس:٩)

(*Ve cealnâ min beyni eydîhim sedden ve min halfihim sedden*) “Onların önlerine bir duvar çektik, arkalarına bir duvar çektik, (*feağşeynâhüm fehüm lâ yübsırûn*) onların üstünü örttük, artık onlar gerçekleri göremezler.” (Yâsin, 36/9) diyor Allah-u Teâlâ Hazretleri.

Üstüne bir örtü atsa bir insan, etrafı görebilir

mi? Bir çarşaf geçersen, sokaktan geçerken köşe başında hop bir çuval geçersen, ne oluyor? Göremiyor. Onların üstünü örteriz.

Yâni bazı insanlar Allah'ın tevfikine mazhar olmazsa, Rasûlüllah'ın nasihati bile onlara tesir etmiyor. Çünkü Allah engellemiş, önüne, arkasına duvar çekmiş, üstlerine örtü örtmüş; göremiyorlar, inanamıyorlar. İnanma kabiliyetleri alınmış olduğu için, inanamıyorlar

Bu neden oluyor, muhterem kardeşlerim? İnsanın bu duruma düşmesi neden oluyor? Edepsizliğinden oluyor, edebe aykırı hareket ettiği zaman oluyor. Onun için Allah'ın rızasını kazanma yolu olan tasavvufta ne denilmiştir:

الطُّرُقُ كُلُّهَا آدَابٌ

(*Et-turûku küllühâ âdâbün*) “Tasavvuf yollarının hepsinde temel prensip, âdâba riayet etmektir.”

Âdâba riayet edeceksiniz, tepeden tırnağa... Bir anda bir âdâba riayet etmezseniz, o anda derhal onun cezası gelir. Tokadı yersiniz, anında şamarı yersiniz, mâneviyatınız alt üst olur. Edebe riayet edeceksiniz.

Bu sürekli bir şey... Bu, geçici bir şey değil, bir anlık bir şey değil. Küçük bir kısa imtihan değil, hayat boyu bu böyle olacak. Hayat boyu edebi kollamak zorundasınız. Hayat boyu, her kararınızda düşünmek zorundasınız. Hayat boyu, yanınızda hocanız olsa da, olmasa da, neredede olursanız olun, o anda yapılması gereken

doğru iş nedir diye düşünüp; doğruyu yap mak zorundasınız, eğriyi bırakmak zorundasınız. Bırakmıyorsanız, demek ki Allah muslukları kesmiş, demek ki Allah tevfikini size refik etmiyor.

O zaman tekrar onu kazanmaya çalışın. Allah'a yalvarın:

“—Yâ Rabbi, bende bir şey oldu, bir kesinti oldu, elektrikler kesildi, musluklar kesildi, bir şeyler olmuyor, bir şeyler gelmiyor, bir şeyler akmıyor. Bir hata işlemişim, acaba nerede hata işledim, bilemiyorum. Bilerek, bilmeyerek işlediğim hatalardan dolayı beni affeyle yâ Rabbi! Bana yardım eyle... Hatamı göster, hatamı bildir, hatadan dönmemi nasib eyle...” diye yalvarmak lâzım!

Sadaka vermek lâzım, hayırlı bir şeyler yapmak lâzım, sevaplı bir şeyler yapmak lâzım ki, Allah tekrar tevfikini refik etsin, tekrar muslukları açsın. Kapatılmış olan telefon tekrar açılsın. Kesilmiş olan su tekrar açılsın. Gitmiş olan elektrik tekrar gelsin.

Zor bir şey. Zor ama, mecburuz. Her an, her an zaten bir karar alıyoruz. Abuk sabuk karar alacağımıza, akıllı uslu karar alacağız. Her an rıza-i Bâri'yi düşünerek karar alacağız. Birinci rekâтта okuduğum ayet-i kerimede buyuruluyor ki:

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm:

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ

أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَىٰ عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي
اللَّهُ الشَّاكِرِينَ

(آل عمران: ١٤٤)

(*Ve mâ muhammedün illâ rasûl, kad halet min kablihi'r-rasûl, efe in mâte ev kutile'nkalebhüm alâ a'kâbiküm, ve men yenkalib alâ akıbeyhi felen yedurra'llâhe şey'â, ve seyeczi'llâhü'ş-şâkirîn*) (Âl-i İmran, 3/144) *Sadaka'llâhu'l-azîm.*

Şimdi, ne demek:

(*Ve mâ muhammedün illâ rasûl*) “Muhammed, Allah elçisi olmaktan başka bir şey değil, ancak bir rasûldür o da... Başka bir şey değil. Yani, Muhammed Allah'ın Rasûlü ama bir insan, daha başka bir varlık değil, Allah elçisi... (*Kad halet min kablihi'rrusül*) Kendinden evvel bu dünyaya çok peygamber geldi-geçti.

Hazreti Adem AS' dan Muhammed-i Mustafa SAS Efendimize kadar, çok peygamber geldi-geçti. Sayılarını Allah bilir. Her beldede bir peygamber vazife gördü, hakkı, hayrı anlattı.”

Ne oldu onlar? Peygamber Efendimize kadarki Peygamberler ne oldu? Ahirete göçtüler, vefat ettiler. Allah onları ahirete şey yaptı, hayatlarını aldı, göçtüler. Bu dünyadan göçtüler.

(*Efein mâte ev kutile*) “Bu genel hakikate göre Allah'ın ahir zaman Peygamberi Muhammed-i Mustafa ölürse, ya da şehid edilirse...” Meselâ

saldırıya uğradı, şehid edildi. Uhud Harbinde ne dediler?

“—Nerede Muhammed?”

“—Şurada...”

“—Saldıralım, işi tepeden, başından halledelim, bitirelim!” dediler; öldürmek kasdıyla saldırdılar. Rasûlüllah SAS’e yaklaştılar, epeyce sahabiyi şehid ettiler. Peygamber Efendimiz’i yaraladılar, dişini kırdılar, bir kargaşa oldu.

Peygamber Efendimiz yanındaki vefakâr sahabiler ile, ok atarak, fiili bir mücadeleden sonra söyle kenara çekildi. Uhud Dağına doğru çekildi. Uhud’da, evlerin arka tarafında yamaçta, kayaların orada bir mağara var. Oraya kadar geri çekildi. Çünkü bir kargaşa oldu, herkes dağıldı. O arada dediler ki:

“—Muhammed öldü, Muhammed öldü, Muhammed öldü. Tamam, harpte öldürüldü.” dediler.

Onun üzerine ordu daha beter dağıldı, İslâm ordusu daha da şaşırıldı. “Eyvah, Peygamber Efendimiz ölmüş. Eyvah!” filan diye daha da dağıldılar. Onun üzerine:

“—Hayır, Peygamber Efendimiz ölmedi!” diye nida edildi sonradan. “Dağılmayın, Peygamber Efendimiz sağ, hayatta... ” diye nida edildi yüksek sesle...

Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur’an-ı Kerîm’inde buyuruyor ki:

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ
أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ
يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي

اللَّهُ الشَّاكِرِينَ

(آل عمران: ١٤٤)

(*Ve mâ muhammedün illâ rasûl, kad halet min kablihi'r-rasûl, efe in mâte ev kutile'nkalebhüm alâ a'kâbiküm, ve men yenkalib alâ akıbeyhi felen yedurra'llâhe şey'â, ve seyeczi'llâhü'ş-şâkirîn.*) (Âl-i İmran, 3/144) *Sadaka'llâhu'l-azîm*. Şimdi, ne demek:

(*Ve mâ muhammedün illâ rasûl*) “Muhammed ancak bir elçidir, başka bir şey değil, kuldur yâni. Melek değildir, ölümsüz değildir. (*Kad halet min kablihi'r-rasûl*) Daha önceki peygamberler de gelmiş, vazife görmüşler, göçüp gitmişlerdir, ahirete irtihal eylemişlerdir. O da öyle bir elçidir. Kendisinden önce nice peygamberler geçtiği gibi, o da vazifesini tamamlayınca ahirete göçecektir.”

(*Efe in mâte ev kutile*) “Rasûlüllah ölse, ya da böyle savaşta şehid edilse, (*inkalabtüm alâ a'kabüküm*) geriye mi döneceksiniz siz? Peygamber Efendimiz varken, Ona tabi olarak çarpışıyordunuz, İslâm için çalışıyordunuz, Kur'an'ı dinliyordunuz da; O ölünce, geri dönecek misiniz? Peygamber Efendimiz'le mi kâim sizin müslümanlığınız? O bitince, gidince

bitecek mi, vaz mı geçeceksiniz?

(*Ve men yenkalib alâ akibeyhi felen yedurra'llâhe şey'â*) “Eğer içinizden böyle yapacaklar varsa, birisi yaparsa böyle, İslâm'dan vaz'geçerse Muhammed SAS öldü diye veya şehid edildi diye, Allah'a bir zarar veremez. (*Ve seyeczi'llâhu's-şâkirîn*) Allah, şükredenleri mükâfatlandıracaktır.” (Âl-i İmran, 3/144)

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كِتَابًا
مُؤَجَّلًا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ
يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا وَسَنَجْزِي
الشَّاكِرِينَ

(Âl عمران: ١٤٥)

(*Ve mâ kâne li-nefsin en temûtü illa bi izni'llâhi kitâben müeccelâ*) “Bir kimsenin ölmesi mümkün değil, Allah'ın yazmış olduğu mukadderat, ona ne kadar ömür biçmişse, ne kadar yaşayacaksa; Allah'ın izni olmadan, bir kişinin ölmesi mümkün değil.” Yani, eceli gelmeden bir insan ölmez. Allah'ın yazdığı yazı ne kadarsa, altmış üç yıl yaşayacaksa yaşayacak. Elli sekiz yaşında onu öldüremez.

(*Ve men yürid sevâbe'd-dünyâ nü'tihi minhâ, ve men yürid sevâbe'l-âhireti nü'tihi minhâ, ve seneczi's-şâkirîn*) “Kim, dünyanın sevabını isterse; menfaatını, kârını isterse; ona onu veririz. Kim, ahiretin menfaatını, sevabını, kârını

isterse; ona da onu veririz.” (Al-i İmran, 3/145)

Herkesin istediğini veriyor Allah. Dünyayı mi istiyorsun? Al dünya senin olsun. Ahireti mi istiyorsun? Peki, sana da ahireti nasib ettim diye, kim neyi isterse onu verir. “Şükredenleri de mükâfatlandırır.” buyuruluyor.

Peygamber SAS Efendimiz, Asr-ı Saadetinin sonunda ashabının arasında mutlu, bahtiyar, eşsiz-emsalsiz güzellikte; nurani, ruhani bir güzel asır yaşadıktan sonra; altmış üç

yaşındayken, Allah’ın emriyle vefat etti. Öyle şaşırdılar ki, Peygamber Efendimiz vefat ettiği zaman; Ashab-ı kiram öyle afalladılar ki, öyle şaşırdılar ki, sanki ölmeyecek sanıyorlardı Peygamber Efendimizi ama; Peygamber Efendimiz altmış üç yaşındayken, 632 senesinde, Hicretten on yıl sonra Medine-i Münevvere’de, şimdi türbesi olan yerde; üstünde kubbe olan, yeşil kubbe olan yerde vefat etti. orası Hazret-i Aişe Validemizin odasıydı, orada vefat etti.

Ashab-ı kiram şaşırdılar, darmadağın oldular. Hazret-i Ömer kılıcını çekti, tehdit etti herkesi, dedi ki:

“—Kim Muhammed öldü derse, kafasını keserim ha... Durun bakalım, olur mu hic? Hazret-i Muhammed hiç ölür mu? Kim öldü derse, kafasını keserim!” dedi.

Onun üzerine, Ebû Bekr-i Sıddîk RA Efendimiz, Kur’an-ı Kerim’den ayet okudu. Bu ayetleri okudu. Yani, herkesin öleceğini bildiren ayetleri okudu. O zaman, ilk defa bu ayet iniyormuş gibi,

ilk duyuyormuş gibi şaşırды, afalladı, sakinleşti Hazreti Ömer, ve Peygamber Efendimizi defnettiler.

Hazreti Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz Halife oldu. Halife ne demek? Bir insanın halefi, arkasında o makama geçen kimse demek. Peygamber Efendimiz ahir zaman Peygamberi, kendisinden sonra başka Peygamber yok, başka Rasûl yok, başka Nebi yok; hatem'ul Enbiya, hatem'un Nebiyyin, hatem'ul rusul, son Peygamber, ahir zaman Peygamberi, hukmu kıyamete kadar devam edecek olan Peygamber amma; vazife devam ettiği için, Ebû Bekr-i Sıddîk'a Halifetu Rasûlillah denildi. Rasûlüllah SAS'ın halefi demek.

Halef ne demek? Bir makama ondan sonra geçip, o işi yürüten kimseye halef derler. Meselâ, Süleyman Demirel in halefi kim? Turgut Özal. Daha önce Reiscumhur Turgut Özal'dı, ölünce Süleyman Demirel geçti. Halefi, Turgut Özal. Turgut Özal'in selefi kim oldu? Süleyman Demirel. Halef-selef olmak derler buna.

Ebû Bekr-i Sıddîk Halife oldu. Peygamber değil, o vazifeyi yürütmek için, halifesi oldu. Hilâfet-i Rasûlüllah, Hulefa-i Râşidîn; doğru yolda yürüyen, Rasûlüllah'ın halifeleri... Neden? Çünkü toplumlar düzenli olmak için bir teşkilat halinde yönetilmek zorundadır. Bu teşkilatın başında da bir insanın

bulunması lâzımdır. Birisine bir hal olursa, yerine ötekisi geçer. O onun halefi olur. Peygamber Efendimiz'in hal-i hayatında, yaşadığı zamanda

da böyle oldu.

d. Yönetici Seçmede Ölçü

Peygamber Efendimiz ordu gönderdi, orduya dedi ki:

“—Sizin komutanınız falancadır. Eğer ona bir hal olursa, ondan sonra filancadır. Ona bir hal olursa, ondan sonra filancadır. Ölürse, yerine şu halef olacak. O da ölürse, onun yerine su halef olacak!” dedi.

Çünkü ordu komutansız kalmaz, toplum başkansızsız kalmaz, hiç bir topluluk ‘Reissiz’ olmaz.

İslâm’ın en önemli kaidesi nedir? Üç kişi yola gitse bile, bir tanesi imam olacak, reis olacak. Hangisi olacak? Kararlaştırırsınlar.

“—Hangisinin olması iyi?”

“—İslâm’ı en iyi bileninin olması iyi.”

“—Neden?”

İnsanların İslâm’a uygun olarak sevk edilmesi lâzım geldiğinden. İslâm’ı bilmeyen insan başa geçerse, başka yola götürür insanları...

إِذَا كَانَ الْغُرَابُ دَلِيلَ قَوْمٍ سَيَّئْتِيهِمْ إِلَى

أَرْضِ الْجِيَافِ

(İzâ kâne’l-gurâbu delîle kavmin, seye’tîhim ile’l-ardı’l-ciyâfi) “Bir kavmin, bir topluluğun kılavuzu karga olursa, onları leşlerin olduğu yere götürür.”

Neden? Karga, en çok leş yediğinden, leşi sevdiğinden, canı les çektiğinden; karnı acıktığı zaman les yediğinden; peşinden gelen kimseleri cifelerin, leşlerin olduğu yere götürür. Demek ki, kargayı başkan yapmamak lâzım.

“—Başkanın nasıl olması lâzım?” Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:²

إِذَا سَافَرْتُمْ فَلْيَوْمَكُمْ أَقْرَوُكُمْ وَإِنْ كَانَ أَصْغَرَكُمْ
سِنًا وَإِذَا أَمَّكُمْ فَهُوَ أَمِيرُكُمْ

(البزار، والديلمي عن أبي هريرة)

RE. 49/11 (*izâ sâfertüm felyeümmeküm akraüküm*) “Siz bir sefere çıktığınızda Kur’an’ı en güzel okuyanın, Kur’an’ı en çok bileniniz size imam olsun; (*ve in kâne asgaraküm sinnen*) yaşça en küçüğünüz de olsa... (*Ve izâ emmeküm fehüve emîruküm*) İmam olunca da artık o sizin emirinizdir.” Onun için Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz Halife oldu. “—Benden sonra Ömer olsun!” dedi. Ondan sonra, RA. Hazreti Ömer halife oldu. Hazreti Ömer hançerlendi, şehid edildi. Bir heyet seçti, içinizden kimin halife olacağını bu heyet tesbit etsin dedi, Hazret-i Osman’ı seçtiler. Hazreti Osman’dan sonra, Hazreti Ali (*Rıdvânu’llâhi aleyhim ecmaîn*) halife oldu. Hazreti Ali’den sonra ihtilaflar büyüdü, Abdullah ibn-i Zübeyir Halife

² Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.445, no:8577; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.I, s.265, no:1027; Ebû Hüryre RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.VI, s.706, no:17501; *Mecmaü’z-Zevâid*, c.II, s.206, no:2322; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.III, s.223, no:2091.

seçildi. Ama, Emeviler geldiler, onu Medine-i Münevvere’de şehid ettiler. Böylece hikâye ve macera devam etti. Ama, ne lâzım? Üç kişi bir toplantı halinde olsa, bir tanesine sen imam ol, sen önder ol demek lâzım. Üç kişi bir yolculuğa çıksa ki, Peygamber Efendimiz yolculuğa çıkmaya arkadaş bulunmasını tavsiye ederdi:³

الرَّفِيقُ ثُمَّ الطَّرِيقُ

(*Er-refîk, sümme’t-tarîk*) “Önce yol arkadaşını bulacaksın, sonra yola gideceksin.”

Ev konusunda da şöyle buyurmuşlar:⁴

الْجَارُ قَبْلَ الدَّارِ

(طب. عن سعيد بن رافع بن خديج عن أبيه عن جده)

(*El-câr, kable’d-dâr*) “Önce komşuyu bulacaksın, evi ondan sonra seçeceksin.” Yani, iyi komşu

³ Lafız farkıyla, (*Er-refîk, kable’t-tarîk*) “Yoldan önce arkadaş” şeklinde:

Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.IV, s.268, no:4379; İbn-i Hacer, *Lisânü’l-Mîzân*, c.I, s.25, no:27; Saîd ibn-i Râfi’ ibn-i Hadîc babasından, o da dedesinden.

Mecmaü’z-Zevâid, c.VIII, s.300, no:13534; *Kenzü’l-Ummâl*, c.XV, s.618, no:41495 ve c.XVI, s.152, no:44103; *Keşfü’l-Hafâ*, c.I, s.203, no:531 ve c.II, s.34, no:1051; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XII, s.60, no:11435.

⁴ Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.IV, s.268, no:4379; İbn-i Hacer, *Lisânü’l-Mîzân*, c.I, s.25, no:27; Saîd ibn-i Râfi’, ibn-i Hudeyc babasından, o da dedesinden.

Mecmaü’z-Zevâid, c.VIII, s.300, no:13534; *Kenzü’l-Ummâl*, c.XV, s.618, no:41495 ve c.XVI, s.152, no:44103; *Keşfü’l-Hafâ*, c.I, s.203, no:531 ve c.II, s.34, no:1051; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XII, s.60, no:11435.

olan yerden ev alacaksın demek. Önce komşu, sonra ev... Önce yol arkadaşı, sonra yolculuk. Üç kişi yola gitti mi, bir tanesi imam olacak. Son söz onun olacak. İmam'a itaat etmek çok sevaptır. Cihan durdukça, insanlar yaşadıkça, toplu halde bulundukça, bu nizam böyle gider. Böyle gidecek, böyle gitmesi lâzım. Böyle gitmesi sevap. Birisi kalkar ayrılırsa, ölürse, bir peygamber giderse; Allah bir başka peygamberi göndermiş. Peygamber Efendimizden sonra Hulafa-i Raşidîn gelmiş. Bu böyle devam eder. Sizin de tabii Aynı nizama uymanız gerekir. Yola çıktığınız zaman, birisi imam olacak. Ve dinleyeceksiniz. En sonunda onun sözü olacak. “—Şöyle yap!”

“—Peki, niye?” İmam seçtiniz. İmam seçilince, itaat etmek lâzım.

İmamlık meselesinde bir ilginç hadise cereyan etti, Peygamber Efendimiz zamanında. Bir askeri müfrezeyi Peygamber Efendimiz bir yerlere gönderdi, vazifeli olarak. Onlardan bir tanesine, sen imamsın dedi, gittiler. Sen imamsın deyince, tabii ötekiler ona itaat etti. Başkan oluyor, sözünü dinliyorlar.

Sonra aralarında dırıltı-zırıltı, ihtilaf çıktı. Başkan kızmış onlara, dedi ki:

“—Hepiniz odun toplayın!”

Topladılar.

“—Ateş yakın, odunları üstüne atın!” dedi.

Yaktılar ateşi... Bu kadar kalabalık, ne kadar odun getirmişse, odunları da attılar. Har har,

har, har, kocaman bir ateş oldu. Har, har yanıyor ateş.

“—Şimdi içine girin!” dedi.

Durakladılar, birbirlerine baktılar dediler ki:

“—Bu sözünü dinlemeyiz, girmeyeceğiz, ve bu olayı da Rasûlüllah’a gidip şikâyet edeceğiz!” dediler.

Seferden dönüşlerinde Peygamber Efendimiz’e durumu anlattılar. Dedi ki:

“—Eğer girseydiniz, cehenneme giderdiniz. Çünkü intihar olurdu.”

Onun için, başkanın kapris yapmaması, adamları ateşe atmaması lâzım. O, başkanlığın sorumluluğu. Ama onun dışında, başkan seçilene de ötekilerin itaat etmesi lâzım. Bu da ötekilerin sorumluluğu.

Peygamber Efendimiz bir grubu daha böyle gönderirken, hepsiyle tek tek görüştü. Gel bakalım. Sen Kur’an-ı Kerim’den ne kadar biliyorsun? Nasılsın, iyi misin? Adın ne, sanın ne? Sen ne kadar biliyorsun? Hepsine sordu sordu. Genç bir tanesi, yaşça genç bir tanesi geldi, ona da sordu:

“—Kur’an-ı Kerim’den neler biliyorsun?” Dedi ki:

“—Yâ Rasûlallah, şunları şunları şunları biliyorum, bir de Bakara Sûresi’ni biliyorum.” dedi.

Bakara Sûresi, Kur’an-ı Kerim’in ikinci suresidir. Fatiha’dan sonraki, (*Elif lâm mim... Zâlîke’l-kitabu la raybe fih, hüden li’lmüttakîn*) diye

başlar, *Amene'r-rasûlu'*yle biter. İki yüz seksen altı ayettir, iki buçuk cüzdür, elli sayfadır. Al-i İmran Sûresi'ne kadar elli sayfa, onu biliyormuş.

Sordu tekrar, Rasûlüllah Efendimiz:

“—Sen Bakara Sûresi'ni biliyor musun?”

“—Evet, yâ Rasûlallah, biliyorum.” dedi.

(*İzheb feente emiruhüm*) “Git, bunların emiri sensin!” dedi, onu başkan seçti. Bakara Sûresi'ni bildiği için, onu başkan yaptı.

Allah-u Teâlâ Hazretleri hepimizi Kur'an-ı Kerim'in ehli eylesin. Kur'an-ı Kerime çok çalışmayı nasib eylesin. Kur'an-ı Kerimle çok haşır, neşir olmayı nasib eylesin. Kur'an-ı Kerim'i çok ezberlemeyi nasib eylesin. Bazıları hafız oluyor, ezberliyorlar Kur'an-ı Kerim'i. Peygamber Efendimiz diyor ki:

“—En büyük günah, insanın ezbere bildiği Kur'an-ı Kerim'i sonra unutmasıdır. Bundan büyük günah olmaz.”

Onun için, ezbere bildiğini de canlı tutmak için devamlı çalışması lâzım. Her gün, her gün ezberini takviye etmesi lâzım. Ezberini arttırmağa çalışması lâzım, bildiğini unutmamağa gayret etmesi lâzım. Tabii, Kur'an-ı Kerim'i ezbere bilmek, başkan olmak için yeterli değildir. Çünkü fıkıh bilgisi, İslâmî bilgisi daha önde gelir. Yani, hele bizim şimdi memleketimizde, Kur'an-ı ezberliyorlar da; başka bir şey bilmiyorlar. Yani, ezberliyor ama ahkâmını bilmiyor.

Onun için, dinde fakih olmak, dinin ahkâmını

bilmek daha önemlidir. Ahkâmını bilen idarecilik yapmalıdır ki, insanlar yanlış yönetilmesinler, yanlış yerlere gitmesinler.

Allah-u Teâlâ Hazretleri, söylediklerimizin özeti olarak dua etmek istersek, bizi tevfikine mazhar eylesin... Tevfikini bizlere ihsan eylesin... Hayırlı işler, hak işler, doğru işler yapmağa muvaffak eylesin... Şerli, günahlı, haramlı, veballi işlerden uzak durmayı nasib eylesin... Hatadan dönmeyi nasib eylesin... Hayrı, sevabı işlemeyi nasib eylesin...

Dinde fakih eylesin... Hayat imtihanı boyunca bize yardımını esirgemesin... Her yaptığımız işi rızasına uygun yapma alışkanlığı, yapma melekesi, güzel karar alma kabiliyeti, istidadı ihsan eylesin... Kur'an-ı Kerim'in ehli eylesin... Kur'an-ı Kerim'i bizlerden davacı etmesin...

Şimdi meselâ buraya geldik, on bir gündür buradayız. Kur'an-ı Kerim ile ilgili, meselâ yanınızda Kur'an-ı Kerim'i getirdiniz mi diye sorabilirsiniz kendinize. Bu on bir gün içinde Kur'an-ı Kerim'den kaç sayfa okudunuz diye sorabilirsiniz kendinize. "Kur'an-ı Kerimle ilgili ne çalışma yaptınız?" diye sorabilirsiniz. Kur'an-ı Kerimle yakından ilgilenmek lâzım. Kur'an-ı Kerim'in hem ezberini, hem de mânâsını, ahkâmını öğrenmeğe çalışmak lâzım!

Evlâtlarımızı da Kur'an-ı Kerim sevgisiyle, bilgisiyle yetiştirmemiz tazim. Bizim çağımız geçmiş olabilir, aklımız yetmeyebilir, ezber almağa zorlanabiliriz ama; çocuklarımızı iyi yetiştirmeğe gayret edelim.

Bir şey dikkatimi çekti buradaki topluluğumuzda, bir arada bulunuşumuzda... Mâşâallah, Allah nazardan saklasın, çocuklarımız çok zeki, çok zeki... Afacan, uyanık, gözlerinden zekâ fışkırıyor. Çok zeki çocuklar. Bunun sebebini düşündüm ben. Yani, niye bu çocuklar böyle? Çünkü, yabancı bir toplumdalar. Bir kendi kültürleri var, anasının babasının konuştuğu dil var, bir dışarıda ayrı bir dünya var, başka konuşmalar var. Çocuk uyanık oluyor. Çifte şey olduğu için, hayatı daha iyi tanıyor, daha uyanık oluyor gibi geliyor bana...

Çocuklarımızı iyi yetiştirmeye çok dikkat edelim. Böyle ezan okuyan, cemaatle namaz kılan, İslâm için çalışan çocuklar olsunlar. Öyle yetiştirelim ki, öyle politika uygulayalım ki, öyle yerlerde okutalım ki, öyle masraf yapalım ki, öyle hocalar bulalım ki, öyle çırpıyalım ki, bu iş şaşmasın, bu çocuklar elimizden kaçmasın, bu çocuklar dinden, imandan uzaklaşmasın... Bir iki nesil sonra, Arapça'yı bilmez, Türkçe'yi bilmez, dini bilmez insanlar haline gelsin.

Geçen Asırda Avustralya'da yaşayıp, babaları müslüman olup da, camiler yapıp da, ezanlar okuyup da; namaz kıldığı halde, şimdi kendisinin İslâm'dan hiç bilgisi, nasibi olmayan insanlar gibi olmasın.

Duyuyoruz, böyle insanlar var. Broken Hill'de, başka yerlerde böyle şeyler olduğunu arkadaşlar söylediler. Bakın, babası müslüman, köyde cami yapmış, ezanlar okutmuş. Şimdi oralara gidip de birileri ezan okuduğu zaman ağlıyorlar:

“—Bizim dedelerimiz de böyle bir şeyler yaparlardı, bir şeyler bağırırlardı, okurlardı.” diyorlar. “Ama, bizim İslâm’la ilgili hiç bilgimiz yok!” diyorlar.

Çocuklarınız öyle olmasın... İçinizden bazı sahabi ahlâklı insanlar çıksın, lütfen oralara hoca olarak gitsin. Fedakârlık yapsın, maddi şeyleri düşünmesin. Bazı insanlar onların maddi ihtiyaçlarını karşılasın, onlara gitsin İslâm’ı öğretsin. Onlar bizi çağırmasalar bile, bizim onlara gidip İslâm’ı tebliğ etmek zaten vazifemiz. Bir de gelip bizden isteyince:

“—Bize hoca gönderin, biz dinimizi bilmiyoruz; bize dinimizi anlatsın!” diye. Vallâhi, billâhi mes’ul olursunuz. Para yok, maaş yok, gitmem de diyemezsiniz. İçinizden emekli olanlar var, Kur’an bilenler var... Gidecek oraya üç kişi, beş kişi; oturacak, İslâm’ı anlatacak.

Ben sizi sıhhî durumum sebebiyle bıraktım gittim. Bütün gün acı çektim. Şimdi de bırakıp gideceğim. Son sıkışma durumuna geldi, yani sıhhî durumum. Onları konuşacaktınız. Ben onları bekledim sizden. Sordum, hiç öyle şey olur mu?

Bu yediklerimizin, bu içtiklerimizin, bu rahatlarımızın bu nimetlerimizin şükrü nedir? Şükrünü eda edeceğiz. Allah’ın nimetini yiyip, Allah’a isyan etmeyeceğiz. Allah’ın nimetini yiyip, Allah’ın dinine hizmet edeceğiz. Hiç bir şey olmamış, hiç bir sonuç çıkmamış.

“—Broken Hill’e üç tane arkadaş gönderiyoruz. Sekiz aile oraya yerleşecek. Hangi şehirlerse

ötekiler, şunu kararlaştırdık, bunu şey yaptık; şuna bundan sonra karar verdik.” filan dememiz lâzım.

Daha başka söyleyeceğim şeyler var. Az önce konuştuk, siz kendi gıdanızı kendiniz üretmelisiniz, kendi sebzenizi kendiniz üretmelisiniz, kendi meyvanızı kendiniz üretmelisiniz. Kendi koyununuzu kendiniz beslemelisiniz. Bu heriflerin gıdaları kanser yapıyor. Bu herifler hayvanlara bakacağız derken, aşı yapacağız derken, hormonlar verirken; kanser yapıcı şeyler veriyorlar.

Aklınızı başınıza toplayacaksınız. Muhabbetli bir grupsunuz, bu muhabbetli grup olmaktan istifade edeceksiniz. Kendi üretiminizi kendiniz yapacaksınız. Kendi etinizi yiyeceksiniz, kendi koyununuzun, sığırınızın kesin olarak hormonsuz, iyi olduğunu bildiğiniz etini yemek zorundasınız.

Kanser yaygın... Neden? Meyvaların, sebzelerin, etlerin içinde sun’i malzeme var. Bunların hepsini yapmak zorundasınız

Allah muhabbetinizi arttırsın... Kuvvetli teşkilatlanmanızı nasib eylesin... Hayırlı işler yapmanızı nasib eylesin... Bir şey yapmamışsınız sabahleyin, olmadı. Yani, ben öyle beklemiyordum, müjdeler bekliyordum. Allah hepimizden razı olsun...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

01. 01. 1997 - Akşam Sohbeti

Toowoomba / Avusturalya

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

